

HỒ NGỌC NHUẬN

ĐỜI

hay

Chuyện về những người tù của tôi

(Bản thảo năm 2010, có bổ sung)

Trước hết là cho các con, cháu tôi

Đời , c'est la vie

Tình, c'est l'amour

Tù, c'est la taule

Lịch sử, c'est l'Histoire

Đời, c'est l'amour

Tình, c'est la vie

Tù, c'est ... l'histoire

Lịch sử, c'est ...sur la tôle

Lời nói đầu

Đời là ... đời

Tình yêu làtình yêu

Một số người Sài Gòn, cách đây hơn nửa thế kỷ, khi tiếng Pháp còn thịnh hành, thường triết lý với nhau như vậy đó. Đời có nhiều mặt, cho nên đời mới là đời. Tình yêu có nhiều nỗi, vì vậy mới là tình yêu.

Là người đồng thời, tôi cũng chia sẻ phần nào cái “ nhân sinh quan ” đó, nhưng lại chiêm nghiệm mà rút ra thêm một “ cái hậu ” cho riêng mình, có vẻ đảo ngược mà không hẳn là ngược :

Đời là... tình yêu

Tình yêu là... đời

Là một người làm chánh trị, tại nghị trường Quốc Hội và ở vài cương vị, tổ chức khác dưới chế độ cũ tại miền Nam, tôi đã có được những mối quan hệ khá đặc biệt – gần gũi, hợp tác hay chống đối – với một số người đã tích cực dự phần vào dòng chảy của lịch sử đất nước.

Với ai tôi cũng thấy có những nét đáng quên và đáng nhớ. Và ở đây, tôi đặc biệt khuôn lại một phần “ Đời ” có liên quan đến một số người đặc biệt : NHỮNG NGƯỜI TÙ.

Trong quá khứ, tôi đã có viết vài cuốn sách “ in lậu ” về tù : TÙ NHÂN CHÁNH TRỊ TẠI MIỀN NAM VIỆT NAM ; TÙ CỦA ĐẾ QUỐC...

Và bây giờ là CHUYỆN VỀ NHỮNG NGƯỜI TÙ CỦA TÔI, ở cả hai thời kỳ trước và sau năm 1975, trong đó có hai người tù “ đầu đời ” là cha và cậu ruột tôi, dưới hai chế độ khác nhau.

Là một người làm báo, ở cả trước và sau năm 1975, không chỉ với ba tờ hợp pháp là TIN SÁNG, ĐIỆN TÍN và ĐẠI DÂN TỘC, mà còn với những tờ không hợp pháp, không kể một tờ ở nước ngoài, tôi cũng có dịp tham gia cọ sát hay khảo sát những diễn biến của các thời kỳ khá sôi nổi của Sài Gòn, của miền Nam, của đất nước, từ những thập niên 40-50 cho đến tận gần đây.

Ở thời kỳ nào tôi cũng thấy tình người – và tình người Việt Nam – liên đới, gắn kết các số phận con người với nhau, vượt lên trên các thứ tuyến.

“ Đời tôi cũng đã diện kiến công an hai lần – cũng dưới hai chế độ – vì bản thân... Và như vậy, hai chữ CỬA TÔI trong CHUYỆN VỀ NHỮNG NGƯỜI TÙ CỦA TÔI lại có thêm một chiều kích nữa : CỬA TÔI không chỉ là của đời tôi, mà phần nào còn là của thân phận tôi nữa, để phần nào cảm thông thật sự với người khác... Chỉ mới ở ngưỡng cửa khám đường mà tôi đã cảm thấy thương thân lắm, nên cũng thật thương ai đó đã vào hẳn bên trong.”

Đó cũng là một lý do và cũng là một mẫu nhỏ của câu chuyện “ Đời ”.

Nhưng sau khi hoàn thành, từ năm 2000-2001 đến nay, tôi chưa tìm được nhà xuất bản...

Có mấy bạn nghe được chuyện, muốn tôi thử gửi bản thảo để đọc chơi, phí tổn bao nhiêu các bạn sẽ hoàn lại đủ vốn..

Bản thảo này tôi xin gửi riêng đến từng bạn, để không phụ lòng các bạn vậy.

Xuân Quý Mùi
Tháng 2 năm 2003
Hồ ngọc Nhuận

Các bạn thân mến,

(nhân lần bổ sung thứ hai, năm 2006)

Tập sách này đã được “ cơ bản hoàn thành ” vào năm 2000-2001, như có nói trong “ *lời nói đầu* ” trên đây. Nhưng nói là nói vậy thôi chứ “ cơ bản hoàn thành ”, ở đây, theo ngôn ngữ thời thượng bây giờ, cũng có nghĩa là chưa xong. Và đối với cuốn sách này, nó “ cơ bản hoàn thành ” là vì không tìm được nhà xuất bản. Kỳ thật cũng có một nhà xuất bản đã xem đi xem lại, bàn tới bán lui mấy lần, nhưng sau cùng “ vì thấy lo cho tác giả ” (*sic*) nên thôi không tiến tới. Vì vậy mới có mấy tập photo bản thảo gửi bạn bè đọc chơi vào năm 2003.

Tưởng vậy là có số xui, nào ngờ lại hóa hên : sách nói về “ *những người tù của tôi* ”, nhưng nếu được cho ra đời trước đây mấy năm thì lại thiếu mất những người tù không thể thiếu của đời tôi, những người tù mà hơn 30 năm sau tôi mới gặp lại. Vì vậy nên tôi hết sức cảm ơn mấy ông bạn cũ từng gắn bó một thời với tôi đã cho tôi gặp lại, cảm ơn tình bạn, cảm ơn cả cái số bị treo của tôi nữa. Bởi nhờ đó mà tôi có dịp khẳng định thêm về một vài việc đã nói phớt qua trong lần trước, nói qua về vài việc khác, như về việc làm báo Tin Sáng bộ mới, hay nói qua phần nào về việc nó “ hoàn thành nhiệm vụ ” vào năm 1981. Và tôi xin chân thành gửi đến các bạn cuốn “ *chuyện về những người tù của tôi* ” một lần nữa. Với một chương mới, “ *30 NĂM MỚI CÓ MỘT NGÀY* ”. Với lòng trân trọng./.

Sài Gòn – thành phố Hồ chí Minh, tháng 3 năm 2006

Hồ Ngọc Nhuận

Cùng các bạn,

(nhân lần bổ sung thứ 3, năm 2010)

Như hai lần trước, bản thảo quyển “ *Đời* ” tới nay vẫn chưa tìm được nhà xuất bản. Nhờ vậy, ở lần bổ sung thứ 3 này, ngoài một ít tư liệu thêm vô các chương cũ, tôi xin gửi đến các bạn mấy chương mới sau đây :

ANH EM TÔI Ở CHƯƠNG TRÌNH PHÁT TRIỂN QUẬN 8 (Ch IX)

ANH EM TIN SÁNG CỦA TÔI (Ch X)

HOÀN THÀNH NHIỆM VỤ (Ch XI)

THỐNG NHẤT TỔ QUỐC (Ch XII)

VỀ VIỆC ÔNG DƯƠNG VĂN MINH VỀ NƯỚC (Ch XV)

NHỮNG LỢN SÓNG TRONG MỘT CHUN NƯỚC và ĐỂ BIẾT THÊM VỀ VIỆC TIN SÁNG BỊ ĐÓNG CỬA (Ch XVI)

TIỀN GIANG – ĐỒNG THÁP QUÊ TÔI (Ch XVII)

Đây là lần bổ sung chót. Để tôi có thời gian hoàn chỉnh một số bản thảo, về vị Tổng Thống cuối cùng của nước Việt Nam Cộng Hòa mà rất nhiều người đã nói đến, về diễn tiến Hội Nghị Hiệp Thương Chánh Trị Thống Nhất Tổ Quốc về mặt Nhà Nước tháng 11 năm 1975, về nền Dân Chủ mà nhân dân ta đang sống... Và hy vọng sẽ sớm gởi đến hầu các bạn. Thân mến./.

Nhân ngày giỗ lần thứ 3 anh Ngô Công Đức

22 - 6 - 2010

Hồ Ngọc Nhuận